

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 739/2023
06.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији су пуномоћници Милош Радојевић и Александар Милуновић адвокати из ..., против туженог Дома здравља Крагујевац, ради накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3742/22 од 11.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 06.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3742/22 од 11.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3742/22 од 11.10.2022. године преиначена је пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1463/21 од 04.07.2022. године, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужени на исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у новчаним износима наведеним у изреци, са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате и одлучено да свака странка сноси своје парничне трошкове.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију и предложио да се тужиљина ревизија одбије као неоснована.

Одлучујући о изјављеној ревизији у складу са чланом 403. став 2. тачка 2. и чланом 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиље није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је запослена код туженог на радном месту ..., са коефицијентом за обрачун плате од 7,34. Тужени је у спорном периоду од септембра 2018. године до јуна 2021. године исплаћивао тужилци плату у висини минималне зараде. У обрачунским листама тужилцине плате нису посебно исказане накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Посебни колективни уговори за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе важећи у спорном периоду, нису предвиђали право запослених на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Њихова висина утврђена је вештачењем у две варијанте, према параметрима из Општег колективног уговора из 1997. године и параметрима из Општег колективног уговора из 2008. године.

Плата, накнаде и друга примања тужилце утврђују се и обрачунавају применом Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ број 88/17 ... 129/21) и Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама коју је донела Влада Републике Србије на основу члана 8. наведеног закона. Одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама, поред осталог, прописано је да основицу за обрачун и исплату плата утврђује Влада Републике Србије, осим за председника Републике, народне посланике и именована, постављена и запослена лица у службама председника републике и Народне скупштине (члан 3. став 1.) и да коефицијент који изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спрему у себи садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора (члан 4. став 1. и 2.).

Према одредби члана 118. Закона о раду, запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду, поред осталог за исхрану у току рада ако послодавац то право није обезбедио на други начин (тачка 5.) и за регрес за коришћење годишњег одмора (тачка 6.). Одредбом члана 2. став 2. тог закона, прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијане аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено.

Слествено изложеном, супсидијерна примена Закона о раду прописана је само за случај када положај, права, обавезе и одговорности запослених посебним законом нису уређени на другачији начин. Како је одредбом члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама прописано да коефицијент за обрачун плата садржи и додатак за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора, то наведена одредба посебног закона искључује примену члана 118. став 1. тачке 5. и 6. Закона о раду. Право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора нису предвиђене ни Посебним колективним уговорима за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе. С обзиром да је тужилци накнада трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у спорном периоду исплаћивана кроз коефицијент за обрачун њене плате, то јој не припада право на додатну исплату ових накнада коју потражује поднетом тужбом, без обзира на чињеницу да јој је исплаћивана минимална зарада.

Из наведених разлога, нису основани наводи ревидента о погрешној примени материјалног права, због чега је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић